

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 4

Maj 1972

Årgång 3

INNEHÅLL:

Vad är lycka?

Ur våra Mästares liv och lära berättat av Gulli Bergvall

Gralen kommer till vår jord

Svart magi

Tankar om kunskapens väg av Gulli Bergvall

Hjälpande andemakter

Andliga kroppar i högre världar

Närheten till Gud

Tidskrift i stencilform från
GRALSVÄKTARNAS SAMFUND

Möregatan 8, 1 tr.ned

Stockholm

tel. 08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:

tel. 031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, mär
annat ej angives, skrivna
av Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår-och
höstterminer. Prenumerationspris Kr.12:- pr år. Beställning
hos Gralsväktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Duvvägen 8, 16150
Bromma, där även enstaka ex.av tidningen kan erhållas,pris
kr.1:50.

Vi påminner om 3 böcker, utgivna av ELISABETH STÅHLGREN:

AGNI YOGA

pris kr.16:--

EVIGHET - OÄNDLIGHET

" " 22:--

TOLKNING AV JOHANNES UPPENBARELSE

" " 26:--

vilka kan rekvireras från författaren direkt.

VAD ÄR LYCKA?

Den som funnit sin väg ut ur livets djungel, kämpat sig fri
från frestelser, inre och yttre och lärt sig vandra på **tillva-**
rons allfarväg, där bröderna tar sig **fram** i ojäm takt, och
upphört att tvivla på att vägen han valt är den rätta, och så
vågar uttala ordet GUD och däri lägga in sitt väsens Jag, han
vet vad lycka är.

Att i den hårda stenen han trampar på se den Eviges väsen strå-
la ut, att i vattendroppens fall från trädens blad en regnig dag
spåra Hans visa finger, att i dimman över sjön ana den levande
kraften i vattnets Ande, som är Gud, eller i vindens sus höra
Hans röst, den vibrerande stämman från luftens Ande, allt detta
är lycka. Förstå att Gud är livet självt, Alltets eviga VARA,ve-
ta att detta är Kärlek och Vishet utan tal, det är att erfara
lyckans sanna natur.

Men än större blir denna erfarenhet, när vi ur alla tings VARA
utkristalliserar Hans väsens sanna JAG, skilt från allt levan-
des jag-medvetande, isolerat från och dock ett i enheten, och
vågar nalkas detta JAG och uttala orden:JAG ÄR HAN,det är lycka.

Men allt detta är mindre brydsamma ting,långt mera svårt är att
finna Hans ansikte i stridens larm, i bombernas krevader, i vålds-
dåd och massakrer.Vi når dit, när vi funnit meningen däri, Hans
avsikt med skeendet, när vi ser hur det onda vändes till att bli
det goda, hur det i sig självt är det goda - när vi funnit det,
då är den sanna lyckan nådd.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättat och i utdrag återgivet av Gulli Bergvall (forts.)

Det vackra kvinnliga väsen, som satt hos amerikanerna under festen fortsatte att undervisa dem:

"Pressar livet er till marken? Behöver ni styrka och mod för att möta problemen på er väg? Är ni sjuka eller rädda? Upplyft i så fall ert hjärta och bed till Honom, som visar vägen. Ni är inneslutna i Guds oförgängliga kärlek. Ni behöver inte ängslas. Har Han inte sagt: Innan de ropar, vill jag svara, och medan de ännu talar, vill jag bönhöra. Gå frimodigt till denna nådens tron, inte bönfallande och krypande i stoftet så som ni har trott - utan med en trons bön som förstår och vet, att den hjälp ni behöver redan är er given. Tvivla aldrig. Gå än längre - begär. Gör anspråk på er förstfödsrätt som barn till den levande Guden - så som Jesus gjorde. Vet, att i den osynliga universella substans, i vilken vi alla lever och har vår varelse, finns alla goda och fullkomliga ting, som människan kan önska, färdiga att av tron framföras i synlig form eller manifestation.

Läs i er egen stora bok, vad Paulus säger om Kärleken i 1. Korinterbrevet, 13. kapitlet.

Tänk på Salomo, när han i sin nattliga dröm lät sitt strålande kärleksrika väsen höja sig till ett universellt medvetandeplan och bad, inte om att få något för egen del utan att få vara till tjänst. Detta medförde för honom omätlig rikedom, liv och ära, som han inte drömt om att begära. Han förstod Kärlekens vishet och Kärleken öste sin gränslösa rikedom över honom. 'Silver räknades för intet i Salomos dagar.' Till och med dryckeskärnen hos denne mäktige kung var av rent guld.

Att älska är att frigöra Guds obegränsade förråd av gyllene skatter. Om vi älskar, kan vi inte låta bli att ge - att ge är att vinna, och Kärlekens lag är uppfylld. Genom att ge sätter vi i gång den ofelbara lagen om lika för lika. Utan tanke på att få något igen är det omöjligt att undvika att få, för det som ni givit bort återvänder till er i uppfyllelse av lagen. 'Given och eders skall varda givet. Med samma mått, varmed i måten skall ock mätas åt eder.

Om vi verkar i Kärlekens anda, måste vi ha Gud närvarande i medvetandet. Att vara ett med Livet, Kärleken och Visheten är att vara i medveten kontakt. Att medvetet kontakta Gud är att få överflöd till del, så som överflöd av föda har tillfallit oss här i kväll. Ni ser, att det finns överflöd för alla, och ingen behöver lida brist inför Guds överflöd. Men denna tanke på överflöd måste lyfta själen långt ut över begränsningens linjer. För att fatta överflödet måste man släppa alla tankar på avgränsade ting. Detta begrepp är så stort, att det inte medger någon tanke på detaljer. Medvetandet måste svinga sig långt ut i det universella och dvälas i den fullkomliga frihetens glädje. Denna frihet får inte tas för självsväld, för vi hålls ansvariga för varje vår tanke och handling. Vårt medvetande kan dock inte uppnå friheten på ett ögonblick. Den sista resten av begränsning kan brytas upp på ett ögonblick, men detta underbara ögonblick har förberetts under lång tid. Förberedelsen har i minsta detalj skett

inifrån, precis så som en blommas kronblad är förberedda i varje detalj inne i blomknoppen. När fullkomningen är där, brister knoppen och blomman kommer fram i sin skönhet. På samma sätt måste människan bryta sitt personliga skal för att komma igenom.

Guds lagar är eviga och oföränderliga. Samtidigt som de är oåterkalleliga, är de välgörande, för de är goda. När vi lever i enlighet med dem, blir de till de rätta grundstenar, på vilka vi bygger vår hälsa, vår lycka, vår frid och jämvikt, våra framgångar och framsteg. Om vi helt förblir i Guds lag, kan inget ont hända oss. Vi behöver då inte bli helade, för vi är redan hela.

Hur väl inser vi inte, att det i mänsklighetens hjärta finns en djup hemlängtan, som aldrig kan stillas med någonting mindre än ett klart medvetande eller en klar förståelse av Gud, vår Fader. Vi känner igen denna hunger som hjärtats rop efter Gud. Det finns ingenting, som människosjälens så längtar efter som efter att känna Gud. Att känna Honom rätt är evigt liv. Vi ser hur människor hoppas, att de skall finna tillfredsställelse i någon sysselsättning eller genom att uppnå någonting begränsat och förgängligt. Vi ser dem eftersträva och uppnå dessa ting - det må vara hus, jord, rikedom eller lärdom - bara för att fortfarande vara lika otillfredsställda. Vi vet, att människan har allting inom sig själv. Jesus, den store mästaren, försökte få alla att förstå detta. Hur älskar vi honom inte! Vi älskar alla, som har nått de höjder eller höga plan i medvetandet, som Jesus nådde. Vi älskar dem inte bara för vad de uppnått utan på grund av det, som de verkligen är.

Jesus tillät sig aldrig att dröja kvar i det yttre efter sin upplysning. Han höll alltid sina tankar i centrum av sitt väsen, som är Kristus. I Jesus framträdde Kristus eller den centrala gnista, som är Gud i oss alla, levande i var och en av oss, för att visa hur denna gnista fullkomligt behärskar den materiella kroppen. Det var därigenom han gjorde sina mäktiga verk, inte därför att han på något sätt var annorlunda än ni. Han hade ingen större kraft än ni alla har i dag. Han utförde dessa verk, emedan denna samma gudomsgnista, som Fadern har lagt ned i varje barn, hos honom flammade upp till en större låga genom att han höll sig i medveten gemenskap med Gud själv, källan till allt Liv, all Kärlek och Kraft.

Jesus var en människa, han led, frestades och provades liksom ni lider på grund av frestelser och provningar. Vi vet, att Jesus, medan han levde på jorden i sin synliga kropp, varje dag var ensam med Gud i timmar, och vi vet att han i sin tidiga ungdom genomgick vad vi gått igenom och vad ni går igenom i dag. Vi vet, att varje människa måste övervinna de förgängliga köttliga begären, tvivlet och fruktan, så att hon kommer fram till det fullkomliga medvetandet eller lär känna den inneboende Närvaron, detta 'Fadern i mig'; som Jesus tillskrev äran för sina mäktiga verk.

Vi erkänner, att det var den inre Kristus som gjorde Jesus till vad han var och är och att det han uppnådde kan nås av alla. Ändå

vill vi inte på något sätt förminska Jesus, för vi älskar honom uteslagnligt. Han gick igenom den fullkomliga korsfästelsen av det personliga för att kunna leda sitt folk till Gud, för att visa dem vägen ut ur synd, sjukdom och svårigheter, för att de skulle manifesteras Fadern inom sig, för att lära dem, att samme Fader lever i alla och älskar alla. Ingen som nära följer Jesu liv och lära kan undgå att älska honom. Han är vår fullkomliga, äldre broder.

Men om vi säljer vår förstfödsrätt, om vi ringaktar Guds lagar och på så sätt vänder ryggen åt fadershuset - drar ut till ett främmande land som den förlorade sonen gjorde - vad nytta har vi då av den frid och det överflöd av värme och glädje, som finns i huset? När ni är trötta på livets tomhet, när ni är modlösa och längtar hem, så må ni söka er åter hem till Faderns hus. Detta kan ske på den bittra erfarenhetens väg eller genom att ni i glädje släpper allt det materiella. För varje steg får ni mer styrka och mod, så att ni till slut inte längre stapplar eller tvekar. Ni vänder er inåt för upplysning och sedan, i ert vaknade medvetande, kommer ni att inse, att 'hemma' är här. Detta är den gudomliga Allestädesnärvaro, i vilken vi alla lever, rör oss och har vår varelse. Vi lever det med varje hjärtats slag.

Tro inte, att ni måste komma hit till oss. Gå hem till er själva, till er kyrka, ert samfund eller varthelst ni vill gå. Jesus, Kärlekens store mästare, kan hjälpa er. Alla som har gått vidare och som tar emot den högsta kunskap kan hjälpa er, och de bemödar sig om att hjälpa er, där ni är, nu och alltid. De är vid er sida i varje ögonblick. Vad som fordras är, att ni höjer ert medvetande, så att ni förstår och vet att ni vandrar vid deras sida. De sträcker ut sina händer och säger 'Kom till mig, så skall jag ge er ro'. Detta betyder inte 'kom efter döden', utan det betyder 'kom just nu, just sådan som du är'.

Höj ert medvetande och, se, ni står där vi är i kväll, ovan alla förgängliga begränsningar, överflödande fria.

Frid, hälsa, kärlek, glädje och lycka finns här. Det är andens frukter, Guds gåvor. Om vi ser på Gud kan intet ont hända oss. Om vi helt ser på Honom, blir vi helade från vår svaghet i den enastående Lagens eller Jesu namn."

Forts. i nästa nr.

GRALEN KOMMER TILL VÅR JORD

Det var under involutionens dagar, då mänskligheten var på väg ner mot lägsta planet, och de alltmer förgrovade vibrationerna försvagade henne, som en elit av människor levde på Lemuriens stora kontinent. De strävade att kvarhålla den andliga kraften, understödda av de utomjordiska besökarna, som undervisat dem i andliga ting.

Under första skedet av den lemuriska tiden hade från yttre rymden till vår jord förts en Gralens Kalk av högsta värde. Dess ursprung var att finna på en planet, vars utveckling fört folken till en sådan position att de inte längre var i behov av denna symbol. Den var tillverkad av en skimrande metall, närmast jämförbar med pärlemor, genomlysande och utsändande en strålgans i ett mönster av skiftande färger likt solstrålars lek på en vattenyta. I våra dagar har vi ingen motsvarighet till detta material, men det kan liknas vid vad våra rymdvänner har att uppvisa för dem som sett deras färdredakap på nära håll.

Denna Kalk blev en bild av folkens levnad genom lemuriska rasens sju underraser, vilkas ödesutformning i sin tur byggde på den tidigare rotrasens framträdande som intelligenta mänskliga väsen under involutionens gång. Den blev symbolen för ett människosläkte under utveckling mot högre tillstånd av liv, samtidigt som materien alltmer förgrovades och förde människan i förbindelse med de luciferiska strömningarna.

Så gick lemuriska tidskedet mot sitt slut. Visa män kände till vad som väntade världen. Keopspyramiden hade färdigställts, den vita magien, som kommit till användning vid dess uppförande, gick så småningom förlorad och den svarta magien trädde i dess ställe allteftersom Lucifers makt tilltog.

Väldiga omstörtningar skakade världen. Lemuriska kontinenten slets loss och kastades ut i en omloppsbana kring jorden; den blev till vår nuvarande måne. Resterna av landet sjönk i havet.

Av rasens manu, det är dess ledare och andliga överhuvud, blev i god tid den väl förvarade Gralen förd från en av de öar i Stilla Havet som inte ödelagts, till Keopspyramiden, och placerades där i ett rum på dess högsta punkt.

Gralskalken överlämnades till ett prästsläkte, väl förtroget i de kosmiska hemligheterna, för att av detta släkte väl förvaltas.

Det var det rena människosläktet i Gralens oförfälskade gestalt, som där omhändertogs av andens män, herrar över DE VISES STEN, den vita magien.

Men Lucifers makt hade under byggnadens slutliga färdigställande givit sig alltmer tillkänna. Den atlantiska rotrasen hade efterträtt den lemuriska. De från den katastrofhotade kontinenten flyende skarorna hade uppblandats med de atlantiska folken, som bebodde den längre fram av ett liknande öde drabbade landmassan mellan Amerika och Afrika, Atlantis.

Så tilltog den svarta magien och människan gick hårda villkor tillmötes. Oenighet uppstod mellan de vise männen, prästerna, som utövade sin andliga tjänst i Keopspyramiden, oenighet om tolkningen av lagen och den striden slutade i öppen brytning. Alla kände Gralens inneboende kraft, visste om dess symbolverkan och krävde att vara dess herre.

GRALENS VARA STÖD PÅ SPEL.

En ödesdiger komplotte planlades. De sammansvurna anlätade skickliga konstnärer, som fick i uppdrag att utföra en kopia av kalken. Den skulle i hemlighet utbytas mot den äkta, placeras i dess förvaringsrum, varefter den ursprungliga värdefulla Gralen kunde föras bort att förvaltas av dem som ansåg sig mera värdiga uppdraget.

Flykten var väl förberedd, allt noga planlagt.

Förräderiet lyckades och de sammansvurna befann sig snart utanför landets gränser med sin dyrbara börda.

När de kvarvarande prästerna upptäckte flykten, skyndade de sig att tillse om Gralen fanns kvar på sin plats. De fann den ditsatta Kalken, men att ett utbyte skett blev inte avslöjat. Utan kännedom om rätta förhållandet lät de så den, enligt deras uppfattning, värdefulla klenoden bli inmurad i sitt skyddade rum för att stöld i framtiden skulle förhindras.

SVART MAGI

Keopspyramiden står som ett minnesmärke över ett skede, då ännu den Vita Magien var herre i världen. Magi är makt, och många visa män kunde med dess hjälp framställa ting av bestående värde, såväl vad det gällde dess arkitektoniska utformning som den hemlighet dess inre döljer. Mycket arbete har utförts med tankekraft, men också många tusenden av flitiga händer har haft sin del i dess uppförande, eftersom endast eliten ägde den visshet som heter snäll skaparkraft på fysiska planet.

Den vita magien gjorde folket starkt och mäktigt så länge de underställde sig de visa mäns ledning som var deras herrar. Men den förvärvade makten blev till deras olycka allteftersom Lucifer övertog väldet. Sedan han tagit sin boning i folket var den vita magien besegrad och svart magi började sitt härjningståg över världen. Så sänkte sig det andliga mörkrets köld över jorden och allt gick sin upplösning och undergång tillmötes.

Avundsjukans och maktbegärets demon tog herraväldet över de arbetande skarorna och spred sig från land till land. Och så gick förmågan att skapa med andehänder förlorad. Men Keopspyramiden står på sin plats vittnande om en epok i vår världs historia, då ännu andens makt var stark.

Vi får emellertid inte se den svarta magiens inträde som en meningslös olycka. Den var nödvändig för jämviktens upprätthållande mellan de i naturen verkande krafterna, nödvändig på samma sätt som det lägsta planet med dess negativa verksamhet måste existera för att balansera de övriga. Genom den kraft som byggandet av pyramiden utstrålade, krävdes att en i motsatt riktning verkande faktor trädde in, och det blev den svarta magien som fick denna uppgift. Alltsedan de dagar då denna pyramid blev till har denna makt härjat med svåra verkningar, inte minst i Egypten med dess grannländer.

När den svarta magien just i dessa dagar har mist sin verkningförmåga betyder det att Keopspyramidens hemligheter nu är färdiga att avslöjas. Detta förhållande har bragts i dagen i det tolkningen av Johannes Uppenbarelse åter blivit aktuell. De två hittills olösta gåtorna, Keopspyramidens och denna bibelns sista boks mysterium innehåller samma kosmiska visshet. Det är avslöjandet av kommande dagars olycksdigra händelser tillsammans med gångna tiders liv med hela vår planets utveckling genom alla mänskliga rotraser, som erbjuds oss.

Mycket av det som tjänat som balanserande faktor på lägsta planet, dvs luciferkraften, sjunker ner och övergår till det nyinträdande lägsta planet på utvecklingslinjen, det är belsebubplanet med det negativa som utmärkande princip. Men den svarta magien är en speciellt luciferisk tillhörighet, den skall utplånas. Inte heller kan den förvandlas till vit magi för det lägsta planets räkning, ty denna magi skall tillhöra astralplanet. På negativa planet förekommer ingen vit magi, inte heller den svarta, eftersom ordet betyder makt och innebär arbete och det negativa planet är dess motsats, icke-arbete. Den vita magien finns redan under utövning på astralplanet, men har inte uppstått ur förvandlad svart magi.

Förlusten av den skapande förmågan var utdrivandet ur Edens lustgård, där människosläktet ursprungligen levde, en händelse som upprepas för varje rotras. Potensen till ett nytt framträdande lever kvar och kommer att förverkligas i dessa dagar, då allt skall göras nytt. I Keopspyramiden finner vi, när tiden är inne, svar på hur den skapande förmågan ånyo skall väckas till liv.

Detta kan dock inte ske utan att 7:e strålen, det är ceremoni-magi, med sin kraftverkan blir upptagen av oss, men förutsättningen för ett sådant skeende måste tillgodoses och tolkningen av pyramidens många tecken komma till stånd, ty så är det sagt och så är deras vilja som leder våra öden.

TÄNKAR OM KUNSKAPENS VÄG

av GULLI BERGVALL

Kunskapens väg - så har det sagts mig -
leder ända fram till Kärleken.
Och hur vore annat möjligt?
Kunskap om kosmiska ting -
det är svindlande tankevägar,
som möter det oerhörda -
Vishetens nedfärd till jorden
genom tankens och ordens medium.

O, sällsamma kraft som verkar
i kunskapsorden! Det är
som om de ständigt på nytt
gjorde färden upp och tidlöst
i varje stund vände åter hit,
laddade på nytt -
som stod de alltid,
i varje stund i rapport
med de himmelska korreleraten.

Så - genom ordens brännpunkt
når oss, sökare på kunskapsvägen,
ständiga flöden från kosmos,
strålning och kraft som är ett
med Kärleken.

HJÄLPANDE ANDEMAKTER

Mänskligheten stadd under utveckling har ej förmått utan hjälp utifrån lösa sina vittfamnande problem. Från yttre rymden har högre utvecklade väsen nedstigit för att leda folken i osäkra tider. De har haft olika namn, dessa andeväsen, såsom Cykloper, Flammans Herrar eller Elohim.

De förstnämnda var de tidigast hit nedkomna, det var under lemuriska tiden. De och deras ättlingar, jättarna, har haft stort inflytande över jordens befolkning, särskilt gäller detta nordbon. Vi läser om dem i Nordiska gudasagan, men sanningen om dem har blivit helt förvanskad.

Flammans Herrar eller Elohim, som de ock kallas, kom senare och de äro ännu kvar i vår värld för att leda våra öden och bistå oss de hemsökelse, som snart kommer att gå fram över världen.

Dessa Elohim eller ELS tillbadis av folken som gudar. Det är Oden och Tor, Njord och Frej jämte många andra, som vi känner från Asaläran.

Vi får förstå att dessa väsen, gudar kallade, vars bedrifter förefaller mordiska, råa och sinnliga är felaktigt återgivna på grund av de många led berättelserna passerat igenom. Det var ett hårdfört släkte asagudarna hade att ta hand om. De egenskaper folket satte högst delgav de sina gudar, och så blev allt vanställt. Styrka, mannamod, förmåga att råda över fienden var egenskaper som skattades högst. Indiernas Vedaböcker är nedskrivna efter berättelser som likaledes följt genom generationer, men resultatet blev annorlunda, därför att rytmen i stroforna var så arrangerad att minnesfel vid utantill-lärandet ej kunde uppstå. I Norden fanns ej denna intellektuella möjlighet hos folket. De har kryddat sina skildringar allt efter egen önskan och fantasi. Dock kan man även här finna hur de uppfattade sina gudagestalter såsom starka, hjälpande makter, utstrålande värme och frid. Människokroppen var då ännu inte så fast bunden i materien, därför kunde de se dessa höga andeväsen. När Lucifers makt senare tilltog försvann de ur deras åsyn, men levde kvar som gudagestalter genom generationerna. Minnena var förknippade med kärlek och vishet. Altare byggdes för tillbedjan, när nöden var som störst flydde man till dessa minnen och sökte där stöd och hjälp.

Dessa gudar drog sig tillbaka när tiden var inne till sina hemvist i Himalaya och Anderna. Det är vår andliga hierarki som en gång framträdde som dessa gudar. Indiernas höga andlighet så annorlunda än den västerländska, har sin grund i deras närvaro. De känner dem och hämtar kraft ur deras närhet. Fredsvilja utmärker också Indiens folk.

Vi må förstå att de är verkliga dessa gudar, vår världs hierarki; samtidigt som de befinner sig med oss på vår jord, har de sin tillvaro långt ute i de kosmiska sammanhangen. Deras odödlighet har givit dem namn av gudar. Begreppet Gud är för oss förknippat med all skaparkrafts enhet i Kärlek-Vishet och vi ger dem därför titeln Mästare och ser i dem Guds sändebud med uppdrag att tjäna människosläktet i deras kamp för frihet ur de låga makters grepp, som så länge plågat och vilselett.

UTDRAG UR BAGAVADGITA:

Den som ser det högsta väsendets närvaro i alla ting, han ser i sanning....

Den som med visdomens öga uppfattar skillnaden mellan kroppen och anden och frigjort sig från det bedrägliga skenet som omger tingen, han går till det högsta målet.

ANDLIGA KROPPAR I HÖGRE VÄRLDAR

Goethe sökte i idéernas värld den blomma som är utgångspunkten för alla blommor i världen, det är alla blommors idé, mönstret efter vilket de formas. Han fann den i idéernas rike, i andens värld. Alla ting äger där fysisk form så som vi äger den här, förnimbar för de väsen, som där vistas. Det som skall framställas i vår jordiska gestalning föres från dessa världar av Skaparkraftens väsen från plan till plan, och under uppehållet i de världar som passerar bildas nya kroppar av sådan materia som tillhör resp. plan, och framträder så slutligen i en jordisk kropp av tyngsta materiens slag. Så har det fortgått genom årtusendena, enligt våra begrepp i långa tidsförlopp utdraget. När vi lärt oss de kosmiska lagarna får vi veta att allt sker tidlöst.

Människosläktet med alla ting på vår jord har i dessa dagar höjt sig till astralplanet, det näst lägsta av de 7 kosmiska planen. Vi är nu inte längre i besittning av lägsta planets form. Allt har ökat i vibrationer, vilket betyder mjukare sammansättning på materien. Ingen märker förändringen, ty när allt ändrar karaktär har vi ingenting att jämföra med som ger oss den förändrade bilden. Dock äger vi på det nu uppnådda planet olika kroppar med namn utmärkande för varje värld. Så talar vi om kausal-kroppen, det är Jaget, om mentalkroppen, som är tankeförmågans form, om en astralkropp där känslorna härskar samt en eterkropp tillhörande fysiska kroppen, där vi återfinner våra 7 chakras, förmedlare mellan högre världar och fysiska kroppen.

Lagen om kropparnas skapande genom nedfärdens världar gäller alla ting, levande och dem vi kallar döda, men framställs i potensens form hos materialla och lägre stående levande varelser alltefter deras grad av utveckling, liksom hos människan de andliga kropparna över den kausala är potens.

Väsen på höga plan uppfattas av oss, när vi kommit så långt, som ljus av olika grader, ur vilket formen framträder. Ljuset bländar inte, det avger kraft och alla tar upp därav i mån av förmåga. Ett starkare sken kan utsudda konturerna, men man anar dess linjer. Det utströmmande ljuset uppfattas som kärlek, det är värmande, men inte på vårt sätt, eftersom de inte äger värme och kyla, det blir istället till känsla av samhörighet med något dyrbart, något som höjer. Det erfares också som förklaring över dolda ting, det är upplysning. Undervisning förekommer inte, man går in i ljuset i den mån ens utveckling tillåter och får vishet därur. - Våra kroppar är mörka, därför må de för att uppfattas äga fasthet och hårdhet, en motpart som närmar sig möts som motstånd. Det har med tyngdlagen att göra, det som återstår från den tid denna balansfaktor var allenarådande hos oss. Det var före Lemuriens tid. När vi lämnar vårt plan skall inte tyngd längre finnas, vi rör oss utan att möta motstånd, ingen trötthet når oss, sömn fordras inte, allt är vila även arbetet, som sker i lugn och harmoni. När detta tillstånd uppnås beror på individen, på hur han tar upp kunskapen och utnyttjar den.

Alla former äger en enda utgångspunkt, det monadiska planet. Monaden är alla Jag samlade i ett Jag, dock förblir det individuella oantastat genom involution och evolution.

Såsom tillhörande högre världar äger våra Mästare högre plans uttrycksmöjligheter. När i Nordiska gudasagan gudarna sades ikläda sig fågelhamn, betyder det att de färdades tidlöst över land och hav. De är herrar över rummet behärskande denna dimension, avstånd betyder därför ingenting för dem. Samtidigt som de lämnar

utgångspunkten är de vid målet. De befinner sig bortom den begränsning som ligger i beroende av solens upp- och nedgång, i det de hämtar sitt ljus från solens högre kroppar, oberoende av jordens omlopp kring sin axel. Deras liv är således inte indelat i dag och natt.

Trots sådana betydelsefulla skillnader i våra villkor följer deras levnadsrytm i många hänseenden vår. De arbetar och vilar sig från arbetet, de gör beräkningar och handlar efter sina kalkyler så som vi gör. Men deras återhämtningspauser beror inte på trötthet utan på behov att samla sig på nytt och lösa nyuppkomna problem, som kanske vi ställt dem inför.

Så får vi se alla kosmiska skeenden inflätade i varandra, men de väsen vi möter på högre plan hyser en kärlek till allt levande så varm att deras tillvaro blir till salighetstillstånd. Ty kärlekens väsen är lycka. De lever i den Eviges närhet och strålglansen kring deras ännu bevisar sällhetstillståndet i deras inre.

Dit är vi på väg, och vi förstår det sedan vi skakat av oss alla följdverkningar av det livsområde vi numera får lämna, det lägsta planet med dess luciferiska bundenhet. Det är ingen myt att vi kan befrias från detta tillstånd, det är levande sanning, ty sedan vetandet om högre världar nått oss har dörrarna till dessa riken öppnats och vi får träda in närhelst vi vill.

Det är en arbetsam väg människan har att gå för att helt förstå det som här talas om, men vi har att lära det på det nya plan vi uppnått, och den möda vi lägger ner på dessa studier kommer att rikt betala sig i andliga framsteg av oanade mått. Material för sådan forskning finns numera att tillgå.

Krav ställs på oss, offer får vi bringa, men den som sett in i riket som erbjuder oss denna lycka och smakat sötman av deras kärlek, tvekar inte att bringa offret. Ty det som gives i gengäld är av sådant slag att inga ord täcker begreppet.

Så låt oss då inte tveka utan gå in genom de öppnade portarna. Gralen heter den nya och dock så gamla symbol för detta framåt-skridande. Gralen är det nya förbundet Kristus instiftade med människosläktet och som vi så sorgligt förummat att utnyttja fördelarna av. Gralen är Nattvardskalken, det tecken i vilket vi kan öppna dörrarna för Hans återkomst, sedan korset befriats från sin där fastnaglade gestalt med tyngande inverkan på våra sinnen, och det istället blivit kännetecknet för själens upplyftande till nya domäner av Kärlek-Vishet.

NÄRHETEN TILL GUD

Den som ställer sig positiv till tron på högre makters spel med människan känner sig knappast någonsin så övertygad om sin förbindelse med andliga världar som när sorger tynger ner sinnet, till skillnad från nej-sägaren som i provningens stund ökar i trots och gensträvighet.

Det sägs att antingen blir man en bättre människa när motgången möter, eller också kan man gå ner i det svartaste mörker, fyllt av förnekelse och otro. Denna pendling mellan antingen- eller har sin naturliga förklaring. Den som en gång funnit vägen upp mot ljuset från att ha varit djupt nere - en naturlig väg på vår utvecklingslinje - han gripes under lidandets press att fortsätta uppåt på den färd han anträtt. Han höjer sig mot

högre sfärer. Han får impuls att förstå meningen med smärtan, och han minns genom tidigare erfarenheter hur räddningen uppnås. Lidandet gör honom vis.

Däremot, om en människa prövats hårt under sin färd ner mot materiens lägsta nivå, och därefter drabbas av ytterligare motgångar, då händer det att färden utför fortsätter tills botten är nådd. Om hon så öppnar sig för förståelse av den Högstes mening med de prövningar Han ställer oss människobarn inför, kan en vändpunkt inträda, och färden tillbaka mot ljusare riken anträdas.

Vår utveckling förlöper i omloppsbanor från okunnighetens mörker mot kunskap, genom tidsskeden av växlande öden hän mot klar förståelse för sammanhanget i livets väv. I en klarsynt blick ser vi hur mönstret växer fram under livets gång, hur det formar sig till en bild av det som utmärker varje tids särart.

Att möta detta är att lära känna sfärernas harmoni, en symfoni av toner, motsvarande skönheten i vävens växlande mönsterinslag. Varje skön konst harmonierar med motsvarande element inom ett annat fack, förmedlande en ny effekt till sinnet, så som bildkonsten framhäver sin skönhetsverkan i ett natursceneri av mätad fulländning.

Konsten söker skönheten. Så har kvinnan såsom representant för denna sida av de båda polariteterna manligt - kvinnligt blivit avbildad mer än mannen. Med utgångspunkt från jungfru Maria, där renheten tillkom som betydelsefull faktor, har denna strävan att föreviga det fulländade förts över till varje moder och kvinna. Det sköna står Gud nära.

Man finner förklaring på detta genom att besinna att alla polariteter innebär föreställningen om antipoderna skönt och oskönt. Här åsyftas inte i första hand den yttre skönheten, dock är det så att ingenting verkligt stort och gediget kan inrymmas i det fysiskt fula. En stor själ skapar åt sin yttre gestalt en skönhetsverkan som - även om de yttre dragen ej är fulländade - förlämnar åt honom en bild av det sköna i äkta form. Här föreligger ett exempel på hur de inre kropparna bestämmer och råder över den yttre fysiska.

När en människa kommit Gud nära, utvecklas hos henne en längtan efter renhet, osjälviskhet och sanning, och hon skapar i sitt yttre en bild av den strävan hennes inre Jag arbetar efter. Så har under århundradenas lopp många stigit fram som fullödiga gudagestalter i vår världs historia och givit prov på hur den som följer Skaparens vilja höjer sig över sina medmänniskor, utvisande hur vägen skall rätt vändas.

Förna tiders människor var genom religionen mera nära Gud. De förtröstade på Honom, de såg i Honom den store hjälparen i all nöd. Även om självständighetsbegäret ej var utvecklat så som senare skett, var hon fri inom sitt område och krävde inte mer för den inre tillfredsställelsen. Det är inte meningen att önska det förgångna tillbaka, den tiden med sina misstag är passerad, och det skede som nu är inne skall framvisa andra bilder av en verklighet som är mera sann och kanske mera värdefull sett ur vår utvecklingssynpunkt.

Dock har återerinringen från det förgångna inträtt. Många känner en maning att återknyta till gamla tider sitt tänkesätt och sin inställning till många ting. Många ungdomar söker sig till det som var nytt för många hundra år sedan. I filmer och skådespel är det förgångna föremål för det nyupptäcktas hela intresse. Det är en bild av återerinringen, dess förmåga att sätta sinnena i brand. Människan av idag är en sann åskådare till spelet mellan det gamla och det nya förenade i en stor gestaltning.

Allt skall bli nytt, och genom den slöja av dimmiga begrepp om vad det skall bli av oss alla träder människan fram sådan hon utformats ur våra växlande ödens gemensamma strävan att skapa i skönhet. Denna längtan som, otillfredställd, ger ungdomen en känsla av misslyckande kan växa ut till en verklighetstrogen, färdig konstprodukt av framtida värde, när hon börjar skönja ett resultat.

Genom töcknen skall ljuset sprida sitt sken. Ur dimmorna skall den färdiga skapelsen träda fram. Det är Gud själv som återknyter med sina skapade barn vetenskapen om hur den kärlek, som varit dold under långa tider åter skall åskådliggöras och skänkas till det nya släktet som ett insegel på en kraft, som aldrig svikit. Upplyftad till en ny nivå skall människan lära sig förstå hur allt utvecklas att nå högre verksamhetsområden. Vår utveckling går i spiral, och när ett skede fört oss i samband med ett liknande skede i ett förflutet sammanhang inställer sig den återerinring, som ger förklaring över meningen med vårt liv. I skönhet skall vi nå den förening med Gud som leder mot nya, förr aldrig anade höjder. Vår längtan erkänner då tillfredsställd att Han är vår Fader, den Gud vi sökt genom tiderna utan vetenskap därom.

Hur skönt sjunger inte skalden: "jag sökte något utan att veta vad, så fann jag det, då visste jag att det var detta jag alltid sökt". Mänskligheten har försökt att leva utan Gud, en mekanisk världsförklaring har fått ersätta en Fader, som i kärlek leder sina barn, men när man en dag funnit att livets värde inte rätt förståtts, kan själens återfärd till den rätta tillförsikten begynna. Den längtan som drivit henne att söka var en impuls utgången från Honom som även Han känt längtan att nå förnyad kontakt med sitt vilsegångna barn.

I visshet om att återknytandet av banden med denne Fader skänker henne den lycka som lyfter, mottar hon i glädje budet att aldrig ha varit övergiven. Nyttiga ting har hon lärt under den långa pilgrimsfärden genom jorderiket med dess förvillelser, misstag och små glädjeämnen. Det som ansetts som den största lyckan på jorden genomgår en omvärdering, ty den bild av kärleken vi möter här är endast en dimmig spegling av dess rätta ansikte. Dock är den rena kärleken mellan man och kvinna i vår värld en klar bild av Guds kärleks väsen. En sådan hängivenhet är svår att finna hos oss, ty självisheten gör sig påmind i varje vrå. Men vi vet var den klara källan är att finna till varje djupare känsla, i den allt genomträngande högsta kärleken till denne vår Fader.

Får vi leva i grannskapen till denna källa, känna närheten till Gud, då gestaltar sig livet på ett nytt sätt, då är vi färdiga börja det återuppbyggnadsarbete, som skall återställa världen i det skick Skaparen vill se förverkligat.

Att själva skapa blir då den nya mänsklighetens uppgift, skapa i skönhet verk av bestående värde. Det framställda skall färdigbildat utgöra den stomme, som kommande tiders människor har att bygga vidare på. Om grunden är fast murad kan vi i trygghet överlämna fortsättningen av arbetet till dem som kommer efter oss, överlämna det i kärlek och brödragemenskap, därför att vi känt att vi varit nära Gud vid verkets färdigställande.